

9 kontrolu pohraničního styku z důvodů celních, finančních, vojenských, z důvodů policie bezpečnostní, zdravotní, veterinářské atd. Aby bylo podvodným jednáním pachatelovým zmařeno konkrétní opatření státní správy, jak udává zmateční stížnost, se k zločinu podvodu § 199 d) tr. z. nežádá. Rovněž tak je lhostejno, co bylo pohnutkou jednání obžalovaného. (Propašování zboží, nabytí svobody atd.) Rozhodným je podvodný úmysl, a ten je zjištěn. Že by byl obžalovaný jen z nedopatření se vykázal padělanou dovolenkou na místě pravého propouštěcího listu, obžalovaný v první stolici netvrdil a soud nezjistil: zjistil naopak, že se obžalovaný nejen legitimoval padělanou dovolenkou, nýbrž i sám se vydával za Arnošta R., na jehož jméno zněla padělaná listina. Zmateční stížnost namítá dále, že padělaná dovolenka nebyla způsobitým prostředkem k oklamání, ježto byla zdánlivě vydána od vojenského velitelství v Krakově v době (26. prosince 1918), kdy toto velitelství již neexistovalo, vykazovala 4 otisky razítka bývalého c. a k. vojenského velitelství, což prý každému laikovi, tím více vojenské strážci muselo napadnouti, obsahovala nečitelný podpis velitele, a neměla předepsaného podpisu velitele nižšího vojenského oddělení. Z těchto nedostatků prý musil každý na první pohled seznati, že jest celá listina padělaná. Poněvadž pak obžalovaný předložil tento padělek prý jen jedenkrátě důstojnickému zástupci V. na strážnici v H. a tento ihned musil poznati, a také poznal, že jest dovolenka padělaná, bylo vyloučeno jeho oklamání. Než za absolutně nezpůsobilý prostředek k oklamání lze pokládati pouze takový, který není s to, i když se ho správně použije, vyvolati zamýšlený účinek za žádných okolností. Že se ukáže použitý prostředek nezpůsobilým k dosažení účelu, trestním zákonem zakázaného, pouze v určitém případě, nemůže způsobiti jeho beztrestnost. V přítomném případě jest zjištěno, že se obžalovaný legitimoval padělanou dovolenkou dvakrátě. Poprvé oběma jmenovaným vojínům pohraniční strážce o tři čtvrtě na 11. hod. v noci dne 28. února 1919 venku na hranici, podruhé službu konajícímu důstojnickému zástupci v H. Uváží-li se, že při prohlídce legitimace vojiny v noční době snadno by byly mohly nedostatky padělku ujíti pozornosti kontrolující strážce, dlužno trvati na tom, že přes to, že v konkrétním případě obžalovaný svého účelu, padělkem oklamati, nedosáhl, nebyl prostředek jím použitý absolutně nezpůsobilý k oklamání a ve zjištění padělku službu konajícím důstojnickým zástupcem dlužno právě spatřovati onu náhodu, která provedení činu obžalovaného zmařila, takže zůstalo pouze při pokuse.

Čís. 179.

Jde-li o krádež (podílnictví na krádeži) běžných zlatých mincí jest pro kvalifikaci trestného činu rozhodnou jejich vnitřní hodnota, nikoliv pouze jejich cena nominální.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1920, Kr I 663/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Josefa B. do rozsudku krajského soudu v Českých

Budějovicích ze dne 12. listopadu 1919, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 b) tr. z.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se proti rozsudku, odsuzujícímu obžalovaného pro zločin podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 b) tr. z. zmatečných důvodů § 281 čís. 9 a) i b) tr. ř., navrhuje zrušení rozsudku a odsouzení toliko pro přestupek krádeže. Než zmateční stížnost vůbec nedovozuje, že by v přítomném případě šlo o skutkovou podstatu k r á d e ž e místo podílnictví na krádeži, dotyčný návrh jest tudíž patrně ve směru tom nepřesný a má zníti na přestupek podílnictví na krádeži. Z toho a z vývodů zmateční stížnosti, jež obrací se jen proti tomu, že soud při běžných zlatých mincích, o něž jde, nevzal za základ kvalifikace nominální jich cenu, nýbrž vnitřní jich cenu, 200 K převyšující, vyplývá též, že nejde o zmateční důvody číselně citované, nýbrž že uplatňuje se zmateční důvod § 281 čís. 10 tr. ř. Není však odůvodněna. Rozsudek vším právem rozlišuje mezi nominální cenou běžných zlatých mincí a cenou zlata, která v době spáchaného skutku nominální cenu daleko převyšovala. Byť i ažiotáž se zlatými penězi byla zakázána, přece nelze skutečnou tuto diferenci ve prospěch pachatele trestního činu pominouti. Příčilo by se to přímo zásadě § 173 tr. z., jenž jistě nemíní ustanovením poslední věty postavení pachatelovo zlepšiti, a bylo by to v přítomném případě tím křiklavější, kdyžtž obžalovaný sám, jak zjištěno, prodejem ukradených zlatých mincí utržil daleko přes 200 K.

Čís. 180.

Členové místního demobilisačního výboru náležejí k osobám jmenovaným v § 68. tr. z.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1920, Kr I 667/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Josefa L. do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 3. října 1919, pokud jím byl uznán vinným přestupkem dle § 312 tr. z. z těchto

důvodů:

Rozsudkem byl stěžovatel uznán vinným, že slovem urazil Františka J. a Viléma R., členy místního demobilisačního výboru, tedy osoby v § 68 tr. z. jmenované, když konali svůj úřad. Zmateční stížnost provádí důvod čís. 9 a) § 281 tr. ř. proti tomuto výroku v ten smysl, že Františka J. a Viléma R. nelze pokládati za osoby jmenované v § 68 tr. z. a že tedy nebylo způsobilého předmětu ku spáchání přestupku dle § 312 tr. z. Dle zjištění rozsudku byl František J. předsedou a Vilém R. jednatelem demobilisačního výboru, ustanoveného dle zákona ze dne 10. prosince 1918 čís. 63 sb. z. a n. Dle § 10 tohoto zákona zřízeny jsou jakožto výkonné